

[Inger Gautier Schmit.]

Kirkefolket venter paa Udvalgets Afslutning; thi dets Nedsættelse blev jo vedtaget i Foraaret 1928, det begyndte den 28. Juni 1928 og har altsaa allerede haft en lang Arbejdsdag, navnlig naar man tager i Betragtning, at det kirkelige Udvalg af 1920 gennemførte sit store og meget omfattende Arbejde i Løbet af et Aar. Det er jo for saa vidt, kan man sige, et Held, at der ikke er blevet sat nogen Klausul med Hensyn til Varighed paa denne Kirkekommission; thi saa var den jo hverken blevet helt eller halvt færdig med sit Arbejde.

Naar der nu spørges om, hvorledes det stiller sig med dette Udvalg, saa vil den højtærede Minister jo siden gøre Rede herfor, men da der af og til er tilsendt Offentligheden forskellige Udtalelser om Udvalgets Arbejde, flittigt rapporteret i enkelte Blade, som næsten daglig har været hos Ministeren for at kunne bringe det ventende Kirkefolk de sidste Nyheder, saa røber jeg jo ingen Hemmeligheder ved i ganske faa Ord at sige dette, at vi i og for sig ikke er kommet et eneste Skridt af Pletten, og dette til Trods for, at det store Plenarudvalg arbejdede til Nytaar, og at et lille Underudvalg paa 9 Medlemmer siden den Tid har arbejdet, selvfølgelig med Afbrydelse af Valget og Sommerferien o. s. v.

Altsaa, det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt maa dæmme op for sin Utaalmodighed og vente lidt endnu.

Hvad har nu Grunden været til denne mærkværdig langsomme Udvikling indenfor dette Udvalgs Arbejde? Er det det træge Parti Venstre, der jo i 4 Aar, sammen med det radikale Parti i øvrigt, modsatte sig dette Udvalgs Nedsættelse? Ingenlunde. Det tror jeg, selv den højtærede Kirkeminister vil bekræfte, at der ikke fra nogen enkelt Side har været gjort Sabotage mod dette Udvalgs Arbejde, man har efter bedste Evne bestræbt sig for at finde en Vej frem.

Den virkelige Forklaring er da denne, at Udvalgets Opgave er saa overordentlig vanskelig, og at Tidspunktet ligesom synes at være for lidt afklaret til en virkelig gennemgribende Ændring af vore kirkelige Forhold. Men jeg vil bestemt hævde, at havde Situationen været saadan, at det hele ligesom var modent til Fuldbyrkelse, saa vilde dette Udvalgs Arbejde være blevet ganske anderledes let. Jeg tror derfor, jeg uden Overdrivelse kan sige, at Udvalget er født for tidligt til Verden, og derfor har det

saa ubeskrivelig vanskeligt ved at finde sin Form og sin naturlige Udvikling.

At der fra Venstres Side skulde vises nogen Kontrarighed overfor Udvalgets Arbejde, vil jeg bestemt bestride. Vi havde, som sagt, ikke ønsket Udvalget nedsat, men da vi fik det, har vi loyalt arbejdet paa at faa det bedst mulige ud af Situationen. Sandheden er altsaa den, at Situationen har været saa vanskelig og Meningsforskellighederne saa store, at det ikke har været muligt endnu at faa lagt en Linie, som vi kan gaa frem efter.

Under Udvalgets Arbejde skete der jo dette, at vi gennem Valget fik en ny Regering, og da det ærede Medlem af Lands tinget Hr. Dahl, som sad i Udvalget, blev Minister ligesom det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, kom det Spørgsmaal jo frem, om disse som Ministre vilde blive siddende i det kirkelige Udvalg. Man ventede med en vis Interesse paa, hvorvidt Ministrene vilde blive, og det viste sig, at Ministrene blev begge to.

Jeg skal i den Anledning udtale, at det selvfølgelig paa en Maade er mig kært, at de to højtærede Ministre bliver i Udvalget, men at jeg i Princippet er imod dette, at Ministre sidder i Kommissioner, der sorterer under deres eget Ministerium, idet jeg synes, Ministrene derved staa ganske anderledes bundet, naar de senere skal tage Stilling til Kommissionsbetænkningen.

Nu kan den højtærede Kirkeminister jo sige: Der er Præcedens i denne Sag. Ja, det er der, idet den tidligere Forsvarsminister Munch sad i Forsvarskommissionen; ja, endog udnævnte sig til Formand for denne. Den nuværende Kirkeminister har dog vist den sømmelige Beskedenhed at blive siddende som menigt Medlem. Vi fra Venstres Side ønsker, at der maa komme noget ud af dette Udvalgs Arbejde, men vi ønsker ikke et revolutionerende Udfald, men en jævn Udvikling, saaledes at Livet altid kan være i Kontakt med Loven. Og vi ønsker gennem dette Udvalg at naa til det Resultat, at de, der gør de store Skridt fremad, ikke gør dem saa lange, at de med de kortere Ben — om jeg saa maa sige — ikke kan følge med. I en Sag af saa stor Betydning som denne maa der fra alle Parters Side vises en saa stor Hensynsfuldhed, at alle kan samles om et fælles Maal.

Der har i det store og hele, paa et enkelt Omraade nær, været Stilhed i disse Aar i den kirkepolitiske Situation. For saa vidt kunde man næsten ønske for den danske Folkekirke, at der altid sad et kirkeligt Udvalg,